

Lovforslag, som Bramsen i sin Tid forelagde her i Folketinget om Arbejdsretter og Enighedskamre, var for en Del overflødige, idet Arbejdsretterne var overflødiggjorte ved de private Voldgiftsretter, men om Enighedskamrene sagde jeg, at hvis Staten vilde skaffe en Slags Stødpude, hvorfra man i paakommende Tilfælde kunde gribe mæglende ind, kunde man maaske lave f. Eks. noget lignende, som de havde i Sverige. Det var mine Ord, og det er urigtigt at paastaa, hvis det er paastaaet, at Arbejderne ikke vilde ønske, at Staten gør sin Myndighed gældende eller paa den øvrige Befolkings Vegne søger at gribe ind. Men da Bramsen spurgte os og ogsaa Arbejdsgiverforeningen, om vi ønskede en Lovgivning som den i Tyskland, der regulerede de daglige Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, sagde vi begge: Nej Tak, det klare vi brillant selv.

Jeg ønsker at rette den Henstilling til de forskellige Ministerier, som have Arbejder at udføre, at de under Hensyn til den nuværende Arbejdsløshed og den Arbejdsløshed, som sikkert kommer i betydelig forstærket Omfang i den kommende Vinter, ville ile med at udføre de Arbejder, de have under sig. Byen København gør, hvad den kan, i saa Henseende. Den har anmodet Regeringen om og har ogsaa faaet tilstaaet Laan til Nedrivning og Ombygning af nogle usunde Bydele. Vi vide jo alle, at der om mange af de bevilgede større Arbejder først forhandles imellem Kommuner og Staten, og deraf følger, at ikke alt kan bringes til Udførelse saa hurtigt som ønskeligt. Til Jernbanerne er der f. Eks. bevilget 2½ Million Kroner aarlig, og jeg ved ikke, hvor langt man er kommen i de forskellige Kommuner med de Tilskud, de skulle give. Men jeg vilde henstille til den højtærede Trafikminister, at han paaskynder Arbejdet saa meget som muligt, saa at der kan blive Føde til dem, som ellers ikke ville kunne faa tilstrækkelig Føde. Der er ikke saa faa Statsarbejder: der er Esbjerg Havn, der er Slottet, og der er Hovedbanegaarden. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da Repræsentanter for de arbejdsløse i København henvendte sig til den afgaaede Trafikminister, modtog han dem overmaade velvilligt og lovede at gøre sit til, at saa meget Arbejde, som muligt kom i Gang. Dette bidrog ogsaa til, at der kom noget mere Skub i Arbejdet den Gang, end der havde været før.

Jeg henstiller til den højtærede Tra-

fikminister, at det, naar der udbydes Arbejde, og navnlig naar der udbydes Arbejde under Hensyn til Arbejdsløsheden, kræves, at de Entreprenører, som udføre de forskellige Jord- og Planeringsarbejder osv., skulle henvende sig til den her i Landet bosiddende Arbejdskraft — ikke den her i Landet fødte, men den her i Landet bosiddende. Jeg under alle det godt, men naar vi selv have et stort Antal arbejdsløse, kan det ikke nytte, at vi, for at den paagældende Entreprenør kan tjene nogle flere Penge, lade ham indfor-skrive fremmed Arbejdskraft, medens vi lade vore egne arbejdsløse gaa paa Sognet eller paa Arbejdsløshedskasserne eller paa anden Maade lade Samfundet komme til at betale til dem. Jeg vil meget henstille til den højtærede Trafikminister at udvirke dette. Derved vilde han ogsaa bidrage til, at mange, der ere eller vilde blive arbejdsløse, kunde faa Beskæftigelse.

Jeg har saa kun en ganske lille Henstilling til den højtærede Udenrigsminister. Jeg beklager meget, at jeg i Fjor ikke var saa vel, da Loven om Gesandter og Konsuler blev behandlet her i Tinget, at jeg kunde gøre nogle Bemærkninger, som jeg ellers vilde have gjort, om Konsulens Stilling i Udlandet overfor rejsende Arbejdere. Konsulerne ere naturligvis væsentligt til for Handelens Skyld. Det erkender jeg. Men de ere ogsaa til for at varetage danske Undersaatters Interesser, og den danske Stat giver jo ogsaa hvert Aar adskillige Tusinder ud til Stipendier for at sætte unge Arbejdere i Stand til at komme til Udlandet og skaffe sig en bedre Faguddannelse, berige sig med Erfaringer og gøre dem frugtbare for sig i deres senere Liv. De Forhold, hvorunder de danske Arbejdere rejse, ere ikke altid lige gunstige, og det Antal, der kan faa Stipendier, er overmaade begrænset. Mange flere kunde jo fortjene at faa Stipendier. Men der kunde maaske vore Konsuler i de fjernere Egne af Europa bidrage noget til, at Forholdene lettedes lidt for de rejsende Arbejdere. Konsulerne ere for en væsentlig Del Handelsmænd, og jeg erkender, som sagt, at det særlig er for Handelens Skyld, at Konsulerne ere til. Men de skulle dog ogsaa tage sig af andet. Nu sker det imidlertid meget ofte, at en saadan Konsul, der kender til Handelsforhold og er vant til at behandle Folk ved Havnen, Søfolk og andre, der lade sig byde en overmodig Behandling, naar der kommer rejsende